

תת"ע (עכו) 1133-03-25 - נאיף זיתון נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 1133-03-25 - נאיף זיתון נ' מדינת ישראל/שלוש עכו

תת"ע (עכו) 1133-03-25

נאיף זיתון

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[28.05.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ);

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 7.5.2025 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 20.5.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת

ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המאשימה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

עיון בצורפות לכתב האישום, מעלה כי בתיק קיימים שני אישורי מסירה - אישור אחד המתייחס לשליחת ההזמנה לדין למבקש עצמו, ואישור שני מתייחס לשליחת ההזמנה לדין לידי בא כוחו. ההזמנה לדין אשר נשלחה למבקש ואשר בהתבסס עליה נשפט המבקש בהעדר, חזרה בציון "לא נדרש", דבר המהווה המצאה כדין (ראה לעניין זה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018)). אישור המסירה כלל פרטים מלאים של המבקש, לרבות מספר תעודת זהות, כתובת, חתימה ושם של פקיד הדואר בצד תאריך. בהקשר זה אדגיש כי אדם אשר בוחר במודע לא לאסוף דבר דואר אשר נשלח אליו, אינו יכול להעלות טענות בדבר אי ידיעתו תוכן דבר הדואר. ככל שלא נחה דעתו של המבקש מאי מסירת ההזמנה לדין לידי וסבור הוא כי קיים פגם באותו אישור מסירה, הרי ששומה עליו היה לפנות לרשות הדואר ולברר אודות נסיבות אי מסירת הדו"ח, אולם הימנעות המבקש מלקיים בירור ראשוני יש בו כדי לפעול לחובתו ויפים לעניין זה דבריו של בית המשפט בעפ"ת 10086-11-21 גאווי נ' מדינת ישראל, לפיהם:

"אין חולק כי המערער לא נקף אצבע ולא פנה לברר בדואר ישראל את הנסיבות של אי מסירת הדוחות לטענתו. הימנעותו על המערער לקיים בירור ראשוני, יש בה כדי לפעול לחובתו ולחובת גירסתו כי הדוחות לא נמסרו לידי. הטענה כי אישור המסירה חסר פרטים, אין בה כדי לכפר על המחדל של המערער ומשמעותיותו". אוסיף כי ההזמנה לדין אשר נשלחה לידי ב"כ של המבקש כוללת אף היא פרטים מלאים של בא כוחו כולל כתובת, ואישור המסירה חזר בציון "לידי נציג המקבל דברי דואר במרוכז". שם מקבל דבר הדואר רשום בצורה ברורה ביותר, וככל שסבור ב"כ המבקש כי עסקינן בזיוף, מצופה היה להגיש תלונה במשטרה בעניין ואף לערוך בירור מקיף מול רשות הדואר אודות נסיבות מסירה זו, אולם משנטענה טענת הזיוף כלאחר יד וללא שום ביסוס עובדתי אזי אין ביד" לקבלה; בעניין זה אפנה לעפ"ת 4733-12-22 ונטורה נ' מדינת ישראל (4.1.2023) שם נדון מקרה שבו זויפה חתימת המבקש על גבי אישור המסירה, אך הדברים יפים גם לעניינו: "הטענה החדשה כי החתימה על האישור אינה משתייכת למערער, דינה היה לעלות ולהתברר בבית משפט קמא, ואולם לא זו בלבד שהטענה לא הועלתה במועדה, אלא שגם לא הוצגה לה כל אסמכתא תומכת; משכך, לא ראיתי מקום לשעות לטענה זו, שנטענה בפניי כלאחר יד, שעה שעומדת מנגד החזקה בדבר תקינות המעשה המנהלי, ומשלא ניתן על ידי המערער כל הסבר לנסיבות החתימה, והמערער לא ערך במועד, בירור בדואר בעניין זה". יתירה מזו, מקום שמדובר מלכתחילה בבקשה להישפט אשר הוגשה על ידי המבקש עצמו, שומה עליו היה לעקוב אחר מועד הדיון אשר ייקבע, ולהתייצב אליו לצורך העלאת טענותיו במועד.

לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי לא עלה בידי המבקש להצביע על קיומן של נסיבות מוצדקת לאי התייצבות לדיון ולא עלה בידו להפריך את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה: "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן". (ההדגשה אינה במקור)

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינו. המבקש כלל לא הכחיש את ביצוע העבירה או הציג טענה אחרת לביסוס עילת עיוות דין; ברע"פ סאלם אשר אוזכר לעיל נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. המבקש כאמור, כלל לא כפר בביצוע העבירה, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. לאור כל האמור, הבקשה נדחית, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.
ניתנה היום, א' סיוון תשפ"ה, 28 מאי 2025, בהעדר הצדדים.